

MILOSRCŃNI PAVLE.

Dolina se je radovala v novem pomladnem zelenju. Holmi so zazeleneli in pevci so se oglašali v tihih samotnih gričih. Z novo pomladjo je prišlo novo življenje. Vse je bilo v naravi tako sveže in skrivnostno-praznično. Lahna sapica je vela preko polja in plula med ponosne smreke.

Tam gori v bregu nad vasjo so se igrali otroci, zbrani z vseh vetrov razstresene vasi. Brezskrbno so skakali po bregu in se drvili in skrivali. Bili so veseli nove pomladi in božjega solnca in igre so bili veseli. Njihovo življenje je bila najlepša pomlad.

„Oho, Tonček, Janko, kleščmana imam!“

In prileteli so v hipu otroci in obstopili Mlinarjevega Pavleta, ki je držal v roki črno živalco in jo razkazoval okolistoječim.

„Kje si ga pa dobil,“ vpraša radovedno Čebularjev Janko.

„Tukajle je lezel čez tole skalo, pa sem ga zlotil. Pa velik je; no, le poglej ga, saj te ne bo snedel. Nič se ga ne boj!“

„Pavle, nastavi mu prst, boš videl, če kaj uščipne,“ svetuje Janko.

„Lej ga poredneža! Kar ti mu pomôli celo roko, če hočeš! Boš videl, če ti bo prizanesel.“

„Meni ga daj, Pavle! Spravim ga in doma denem v škatlico. Bom videl, koliko časa bo živel.“

„Čemu ti bo?! — Ne dam ti ga. Tukaj ga položim nazaj, kjer sem ga našel. Naj živi živalca! Nikomur ne stori nič hudega; čemu bi ga človek mučil?“

In Pavle ga res položi nazaj na skalo, kjer ga je našel. Nato pa zleti po bregu iskat svojih tovarišev, ki so se igrali skrivalnice. V hipu pa stopi Janko h kleščmanu in ga prime v roko. Pa mu pride v glavo poredna misel. V roki držeč kleščmana steče za Pavletom. Ko ga dohiti, mu skrivaj položi kleščmana na hrbet. Pavle ga ne opazi, samo čudno se mu zdi, da je Janko tako boječe stekel mimo njega.

Tedaj začuti Pavle, da nekaj leze po njegovem hrbtu. Stegne roko in v naglici prime črnega kleščmana, črni kleščman pa njega. Iz prsta se Pavletu pocedi kri. Kleščmana izpusti iz roke, da pade na tla. A še preden pride do studenca, kjer si izpere krvavi prst, sklene maščevanje Jankotu. A takoj se premisli. Navdahne ga pametnejša misel: Kaj bi tepel Jankota, da bi jokal in me tožil doma? Nič mu ne prizadenem. Bo že še prav prišlo; Janko še sam ne ve, kako.

* * *

Pa res ni bilo dolgo, ko naleti Pavle na Jankota pred Bonačevo hišo. Jokal je revček in si brisal solze z rokavom. Gledal je v tla, kot bi iskal nekaj izgubljenega.

„Kaj pa ti je, Janko,“ ga nagovori Pavle.

„Pomagaj mi iskati, Pavle! Dvajsetico so mi dali oče, naj grem po olja v prodajalno. Pa sem letel in izgubil dvajsetico. Tukajle nekje mi je padla iz roke.“

„Nič se ne jokaj, se bo že dobila!“

„Tepen bom doma, hudo tepen, če ne najdem, oh!“ — — — In zasolzil se je Janko vnovič.

„Nikari se ne cmeri, če je ne najdeš! Viš, da si ves v solzah, da niti gledati ne moreš. V zemljo se ni udrla, dobiti se mora,“ ga tolaži Mlinarjev Pavle.

In iskala sta in prebrskala vse kamenčke na cesti. Pavle je imel srečo in je res našel izgubljeno dvajsetico.

„Tukaj jo imaš, Janko! Ali nisem rekel, da se mora najti!“

„O. Bog ti plačaj, Pavle! Dobroto si mi storil.“

„To sem zato storil, ker si mi zadnjič del kleščmana na hrbet, da me je potem spakovec ugriznil. Le zapomni si!“

Te besede so ga globoko presunile v duši. Da mu Pavle tako velikodušno odpušča, se je čudil. Sklenil pa je za trdno, da ne bo nikoli več storil nič žalega ne ponižnemu Pavletu, ne komu drugemu.

Vukovoj.

